

Del 4 al 8 Desembre
2026

Sant Nicolau les festes del del carrer d'Amunt

Associació Festes de Carrer de Castelló

Ajuntament de Castelló

Cartell Sara Lloret

Junta
Sant Nicolau de Bari



President

Vicent Pardo Mas

Vicepresidenta

Virgína Porcar Gómez

Secretari

Jaime Albert Pardo

Tresorera

Carmina Gras Llopis

Clavari

Juan Antonio Payán Sánchez

Clavari entrant

Elena Medina García

Majoral

Alfonso Felip Castell

Divendres 4 | Obertura de les festes



19:30 h Pregonet de Sant Nicolau
19:45 h Homentatge a Mariló i la Família Felip Arrufat
20:00 h Bureo amb la Federació de Grups Folklòrics de Castelló
22:00 h Sopar de Pa i Porta al carrer |



| *Dissabte 5 | Dia de festa*

9:30 h Esmorzar al carrer Moreria
12:00 h Vermut amb la Rondalla Primer de Maig
18:00 h Concert de Reciclaje
20:00 h Rifa per lots dels comerços del carrer d'Amunt
20:30 Concert de La Popera
23:00 h Dj Paco Roca

| Diumenge 6 | Dia Gran de Sant Nicolau

7:30 h “Despertà” pels Dimonis de la Plana i la Colla Xaloc. A continuació, col·locació de cobertores en els balcons
8:00 h Celebració de la Santa Missa i benedicció del Pa 9:00 h Xocolatada
10:45 h Trasllat del Sant
11:00 h Solemne Missa Major amb el cor Iubilemus
12:00 h Processó
12:30 h “Tirà” de caramels
13:00 h Porrat al carrer
20:00 h La Tornà
21:00 h
“Tirà” de caramels
21:30 h Traca Final i Castell de focs pels Dimonis de la Plana



| *Dilluns 7 | Dia de difunts*

18:00 h Missa de Difunts a Sant Nicolau
20:30 h Actuació de Jorge Gumbau
22:00 h Torrà al Carrer d'Amunt



| *Dimarts 8 | Dia de xiquets i xiquetes*

d'11 a 14:00 h Jocs de fusta per a totes les edats, pintacares i altres jocs...
12:00 h Trencaperols i altres sorpreses
14:00 h V Concurs de Paelles del carrer d'Amunt

Homentatge a Mariló i la família Felip Arrufat, "Els poueros"

Una estima per Sant Nicolau que passa de pares a fills

Hi ha carrers que continuen sent nostres encara que ja no hi visquem. Carrers on tornar és retrobar la infància, sentir prop les persones que ens han estimat i reconéixer-nos en una porta, en una casa o en el so d'una campaneta. Per a Mariló, María José, i els seus germans, Rosa Mari, José Vicente, Amparo i Lidón, el carrer d'Amunt és tot això. I, enmig de tots aquests records, sempre està Sant Nicolau.

Quan en parlen, les vivències s'encadenen. Una comença una història i l'altra l'acaba; apareixen els pares, els iaios, els germans, les ties, els cosins... La conversa té la calidesa de les coses viscudes i compartides durant molts anys. Parlar de Sant Nicolau és parlar de la seua família.

La infància la recorden al carrer de Papa Luna, o millor dit, al Carreró, un espai entre les portes de darrere de les cases del carrer d'Amunt i del carrer d'Enmig. Aquell era el seu espai de joc i de trobada amb els altres xiquets i xiquetes del veïnat. Nascuts d'una família llauradora, eren sis germans i la vida es feia entre casa i carrer, amb la familiaritat de conèixer els qui vivien a cada porta.

I, quan s'acostava Sant Nicolau, arribava una emoció especial. La nit d'abans quasi no podien dormir, pendents de la despertà. Després venia la missa de les huit i, en acabar, tocava anar a escola: aleshores el dia del sant no era festiu. Però encara quedava la vesprada, la tornà i aquella alegria dels caramels que continua viva en la memòria. I que dir de la campaneta de Sant Nicolau, xiquets i xiquetes feien cua per poder voltejar-la, quin goig fer-la sonar, a vore qui la "encanave".

Amb els anys, a la il·lusió de les xiquetes es va afegir la responsabilitat de fer possible la festa. A casa ho havien vist sempre. El pare s'encarregava dels ciris; la mare, dels fanals. Es guardaven la bandera, els mantells, les robes i altres elements de la celebració. Calia netejar, preparar, ajudar, eixir a demanar la voluntat i vendre loteria. Una faena constant, feta amb naturalitat, perquè Sant Nicolau formava part de la vida de casa.

Elles també van ser paneres. Recorden el vestit de castellonera i les visites a les autoritats. Recorden, igualment, les dones reunides per tallar el pa beneït i aquells moments de conversa i berenar que acompanyaven els preparatius. La festa es construïa també allí, mentre unes mans ajudaven les altres.

Però hi ha un record que encara les commou especialment: tindre el sant a casa. Els seus pares el van acollir dos vegades i Mariló va viure després aquella mateixa il·lusió com a clavariessa. Tres ocasions que han quedat gravades en la història familiar.

Mariló recorda que, mentre el tenia a casa, el saludava en entrar i en eixir. Un bon dia, un bona nit. Un gest senzill que explica fins a quin punt sentia pròxima aquella presència. Quan va arribar el moment d'acomiadar-lo, la casa es va quedar diferent. Encara hui se li posa la pell de gallina quan ho conta.

Acollir Sant Nicolau era obrir-li la porta al sant i, amb ell, a tota una memòria familiar que continua viva. Per a la família Felip Arrufat, el dia de Sant Nicolau és un dia de reunió família. Sempre venen les ties, els germans del pare, els cosins; persones vinculades a aquella casa que tornaven i tornen per compartir un moment molt estimat.

Aquesta estima continua. Els nebots procuren no faltar a la festa; els cosins es retroben i aprofiten per quedar a dinar; també la missa de difunts els torna a reunir. Hi ha fotografies de Sant Nicolau a les cases i calendaris menudets que, després de molts anys, encara viatgen dins d'alguna cartera.

Per això, quan passen pel carrer, senten la necessitat d'entrar a l'església. Ho han fet tantes vegades, camí del mercat o en qualsevol altre moment, que la visita forma part de la seua manera de viure Castelló. Entrar, mirar el sant, estar un instant a casa.

Mariló ho diu amb una senzillesa que ho explica tot: «Encara que no visque allí, el meu carrer és el carrer d'Amunt».

En les seues paraules hi ha l'estima pels pares, l'alegria de la infància i el goig de veure que els més joves també tornen i compartixen l'estima pel carrer. I cada any, quan sone la campaneta de Sant Nicolau, tots aquests records tornen a trobar-se al mateix carrer.



La casa de Sant Nicolau torna al seu carrer

Ser artista és habitar el món d'una manera especial. És aprendre a mirar amb ulls atents, descobrint la bellesa en allò quotidià, com si cada racó amagués una història i cada instant fora una obra per contemplar. Des que vaig instal·lar el meu espai de treball al carrer d'Amunt, he tingut el privilegi de viure aquesta manera de mirar des d'un lloc ple de vida, de records i de memòria.

No hi ha setmana que no entre algú per la porta a preguntar alguna cosa sobre el Sant, sobre l'ermita o sobre les festes i he de confessar que mai no m'ha molestat. Ben al contrari. Cada pregunta és una mostra més que forme part d'aquest carrer, d'aquesta comunitat i d'aquesta història compartida que es transmet de generació en generació.

El carrer d'Amunt forma part de la meua vida des de sempre. Ací es van criar els meus avantpassats i ací la meua àvia va mantindre una vinculació molt especial amb Sant Nicolau. Durant els difícils anys de la guerra, va contribuir a protegir part del seu patrimoni. Potser per això, o potser per algun d'aquells misteris que només el temps sap explicar, el destí ha volgut que acabara arribant a les meues mans una peça extraordinària: la capelleta que durant anys va custodiar la imatge de Sant Nicolau en el seu recorregut de casa en casa.

La descoberta va omplir d'emoció tot el carrer.

A mesura que anava investigant-ne la procedència, les peces del trencaclosques començaren a encaixar. Tot apunta que, acabada la Guerra Civil, un reconegut restaurador de Castelló es va emportar el moble amb la intenció de restaurar-lo al seu taller. Aquell taller es trobava, precisament, al carrer d'Amunt, a la part alta del carrer, davant del carrer O'Donnell. Allí va romandre durant dècades, silenciós i discret, mentre el temps passava al seu voltant.

Quan aquell artista va morir, la peça va quedar entre els objectes i les antiguitats conservades per la família. Després vindrien altres absències, altres comiats i, finalment, la venda de la casa. Però la història encara no havia acabat.

Maria, sensible i coneixedora del valor de les coses que expliquen qui som, va saber veure la importància d'aquell moble i el va conservar al seu taller d'Almassora. Anys després, quan va haver de deixar aquell espai, la meua amiga Lorena el va guardar a la seua casa de la platja, assegurant-ne així la conservació.

I allí va esperar.

De vegades, les coses semblen posseir una memòria pròpia. Com si saberen d'on provenen i com si, tard o d'hora, intentaren tornar al lloc que els correspon. Com les persones, els objectes que han format part de la vida d'un poble també acumulen records, afectes i significats. També tenen una història que mereix ser escoltada.

Fa uns mesos, mentre compartia amb unes amigues la il·lusió de tindre l'honor de dissenyar el cartell de les festes d'enguany, vam començar a parlar de Sant Nicolau, del carrer i de totes aquelles històries que formen part de la nostra identitat. Potser va ser una coincidència. Potser va ser alguna cosa més. Però de sobte vam comprendre que aquella vitrina conservada durant anys a la platja d'Almassora podia ser la mateixa que havia custodiat el Sant en les visites als veïns.

La sospita es va convertir en certesa.
Vaig prendre les mides de la peça i vaig demanar a Isabel, la clavariessa, que em permetera mesurar la imatge de Sant Nicolau. Quan vam comparar les mesures, ja no hi havia cap dubte possible: era la seua casa original.
Aquell instant va ser profundament emocionant.
I encara ho va ser més la generositat de les persones que la conservaven. Tan bon punt van saber-ne l'origen, no van dubtar. Van entendre que aquella peça pertanyia a la memòria col·lectiva del carrer i que havia de tornar al lloc del qual mai no hauria d'haver eixit.
Però aquesta història parla de molt més que de la recuperació d'un objecte. Parla dels lligams invisibles que uneixen les persones amb els llocs que estimen. Parla de les arrels que ens sostenen i ens expliquen qui som.
Les persones som, en gran part, allò que recordem. Som les històries que hem escoltat dels nostres majors, els carrers que hem recorregut de menuts, les festes que hem celebrat any rere any i les tradicions que hem rebut com un tresor. Les arrels no són només el lloc d'on venim; són també la memòria compartida que ens dona identitat i sentit de pertinença.
En un temps en què tot sembla avançar de pressa, conservar aquests vincles es converteix en un acte de respecte cap als qui ens van precedir i de responsabilitat envers els qui vindran darrere nostre. Perquè un poble que conserva la seua memòria conserva també la seua ànima.
Potser per això la tornada de la custòdia de Sant Nicolau ens emociona tant. No recuperem únicament una peça de valor històric o patrimonial; recuperem un fragment de nosaltres mateixos. Recuperem un fil que connecta el present amb el passat, que uneix els veïns d'avui amb els d'ahir i que ens recorda que seguim formant part d'una mateixa història.
Les arrels no ens retenen. Les arrels ens sostenen. Ens donen força per avançar sabent d'on venim i ens ajuden a entendre millor cap a on volem anar.
Gràcies a totes les persones que, al llarg de més de huitanta anys, han conservat aquesta peça amb estima i respecte, avui podem celebrar alguna cosa més que la recuperació d'un objecte. Celebrem la recuperació d'un llegat, d'una memòria i d'un símbol que forma part de la identitat del carrer d'Amunt.
Com les llavors que el vent dispersa i que, malgrat la distància, acaben trobant la terra on van nàixer, la casa de Sant Nicolau ha retrobat finalment el seu camí.
Després de més de huit dècades d'absència, ha tornat a casa.
I nosaltres, els seus veïns, l'hem rebuda amb l'emoció serena de qui retroba una part estimada de si mateix.

Benvinguda, custòdia de Sant Nicolau. El teu llarg viatge ha acabat. Ja tornes a ser allà on sempre havies d'haver estat!



Sara Lloret Porcar

SANT NICOLAU

Es una tradición piadosa el visitar los lunes la ermita de S. Nicolás, si algún lunes os acercáis a la ermita, veréis desfilar personas de todas las edades rezando a S. Nicolás con gran devoción. Encienden velas, besan la piedra traída del sepulcro del santo y le suplican algún favor. Quizá algunas personas no sepan que también está el sagrario, al que siempre le acompaña una lamparita roja, al lado del santo; por eso es importante quelo sepamos para hacerle la debida reverencia y orar también a Dios ya que está allí verdaderamente presente.

Todos los lunes se reza el rosario en la ermita a las 5:30 horas y después a las 6 de la tarde se celebra la santa misa. Todos los devotos de S. Nicolás tienen la oportunidad de orar a Dios y San Nicolás, acudiendo, si pueden a estos actos litúrgicos.

La oración, según Santa Teresa, es un trato de amistad con Dios, sabiendo que nos ama.

Jesús dijo: "Pedid y recibiréis, llamad y se os abrirá, buscad y encontrareis..."

VIRGINIA PORCAR

Comerços i locals col·laboradors i participants en la rifa

Sara Lloret

·

Donde las medianas

·

Carnicería Escriche

·

Marina Miralles

·

Piluca Porcar

Candela

·

Spoonful

·

Platos rotos

·

Toni el Figuero

·

Higinio Mateu Úbeda

·

Hazelnut

·

El Colmado

·

Granopans

·

Yoyoba

·

Salón ARK

Cafeteria Petit Moset

Aglio Nero

peluqueria Mayka

Tasca Enmedio138

Lola Tajahuarce

Tienda el Pilar

·

Tanatorio Centro Castellón

·

Funeraria Pellicer

·

IT.BACKING software&services

·

Centro Auditivo Juancho Vernia

·

Muscari

·

Rincón de la costura

·

Fruiteria Teresa

·

Imprenta SOS

·

·Raquel Costa Estilista

·

Dolores·

MBT

Óptica San Blas

Las bocas

Sushi Lovers

Granopans

Boutique Crabbe

Narciso Rodriguez

Corseteria Fabregat

Des de l'Associació agraïm a tot el veïnat i a tots els comerços que ens ajuden en la venta de loteria per finançar les festes

Gojos de Sant Nicolau

Pues, es blasón muy lucido la piedad en prelado. ¡Oíd, Nicolás Sagrado, a quien os llama afligido! Apenas vuestro desvelo, para terror del profundo abrió los ojos del mundo, cuando los fijó en el cielo de ser de Dios escogido (bis) pronóstico declarado. ¡Oíd, Nicolás Sagrado, a quien os llama afligido! Si airado el mar se enfurece, luego se aplaca tranquilo, cuando implora vuestro asilo el náufrago que perece, por lo cual agradecido se aplica vuestro cuidado.

Ajuntament de Castelló

EL LOTERO DE LAS GAFAS



C/Ruiz Zorrilla, 19 - 12001 Castellón

loterodelasgafas.com

Associació Festes de Carrer i Barris de Castelló

restaurante candela

Las bocas Vinobar

PLATOS ROTOS Tasca

EL COLMADO VINOS, CONSERVAS Y MÁS

Aglio Nero

SOUL CLUB spoonful

Donde las medianas